

у Македонія и Тракія, които си имали свои кнезове. Около 853 година Борисъ се съедини съ саксонскитѣ славени и проважда войски у Панонія, дѣто я навихж иѣмскитѣ полководци. Отъ 853 до 860 год. сж станжли боюветѣ на Бориса съ сръбитѣ и съ хроватитѣ. На Бориса му се щѣло да ги приземе, нѣ не сполучилъ нити съ еднитѣ, нити съ другитѣ, и зато направилъ миръ съ тѣхъ. Съ сръбитѣ и прѣднитѣ български крале се бихж за да ги приземжтъ, нѣ съ хроватитѣ Борисъ зафанж прѣви да се бие. По 861-та година Борисъ става християнинъ, направя и народѣтъ си християнски, съ което се зафаца вторіятъ дѣлъ на царствуваніето му, и който започева третіятъ періодъ на българската Исторія.

Т р е т і я т ъ П е р і о д ъ .

Този періодъ на българската Исторія е періодѣтъ на славата на българското царство. Християнството, което го пріежж българитѣ на врѣмето на Бориса, уголѣмѣванѣто на българското царство и развиванѣто на българската книжнина на врѣмето на Симеона, сж три работи, съ които българскіятъ народъ става на редѣтъ съ сегашнитѣ европейски народи по врѣмето на прѣвото имъ християнско образуванѣ. Той періодъ, който не се продължавалъ по много отъ половинъ вѣкъ свршивасе съ това, че българетѣ, по подбужденѣто на грѣцитѣ, придобивжтъ много неприатели отъ вѣнъ и оставжтъ за нѣколко врѣме у ржцѣтъ на грѣцитѣ.

Както видѣхми у вторіятъ періодъ, Борисъ, като поднови мирѣтъ съ грѣцитѣ, зе отъ Цариградъ се-стра си, която я бѣхж зеля грѣцитѣ робиня, още като бѣше малка, кръцахж я и я научихж на християнската вѣра; и отпуснж калугерѣтъ Тодора Куфара, ко-